

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka a soudců Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj) a Jiřího Zemánka ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **MUDr. Evy Klimovičové**, zastoupené Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem se sídlem Korunní 2569/108a, Praha 10 - Vinohrady, proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 7. 2013, č. j. 1 Co 83/2013-108, a proti a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 30 Cdo 4363/2013-121, za účasti Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího soudu jako účastníků řízení a *Economia, a. s.*, se sídlem Pernerova 673/47, Praha 8, zastoupené JUDr. Pavlem Ondrou, advokátem se sídlem Tylovo nám. 1, Praha 2, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

t a k t o :

Ústavní stížnost se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

I. Podstatný obsah ústavní stížnosti

[1.] Stěžovatelka se ústavní stížností domáhá zrušení v záhlaví označených soudních rozhodnutí. K tomu Ústavní soud uvádí, že usnesení Nejvyššího soudu sice nebylo přímo zmíněno v petitu návrhu, nicméně jelikož je pro Ústavní soud závazný obsah podání a nikoliv pouze jeho petit, právě z obsahu ústavní stížnosti a ze skutečnosti, že kopie tohoto rozhodnutí byla k návrhu přiložena, zdejší soud dovodil, že toto rozhodnutí napadeno bylo a proto je v dalším řízení přezkoumával.

[2.] Stěžovatelka ve velmi kuse odůvodněné ústavní stížnosti tvrdí, že napadená rozhodnutí porušila její právo na lidskou důstojnost a osobní čest ve smyslu čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Uvádí, že obecné soudy nevyhověly její žalobě na ochranu osobnosti, kterou se domáhala omluvy a náhrady nemajetkové újmy v penězích za zveřejnění údajně nepravdivé informace, podle níž měla stěžovatelka při vydávání časopisů pro Českou lékařskou komoru způsobit škodu ve výši asi 5 mil. Kč. Stěžovatelka zdůrazňuje, že tato věc byla vyšetřována Policií České republiky (dále jen „Policie“), avšak byla odložena. Znalecký posudek, který byl pro trestní stíhání klíčový, se prý totiž ukázal být chybným. Přesto redaktor portálu *www.ihned.cz* v článku týkajícím se jiné problematiky (byť rovněž spojené s osobou stěžovatelky) citoval vyjádření autora tohoto znaleckého posudku, který setrval na názoru, že *„byla tam pochybení asi za pět milionů korun“*.

[3.] Podle stěžovatelky bylo tímto jednáním jednoznačně zasaženo do jejího práva na lidskou důstojnost a osobní čest, neboť ji článek spojuje s trestnou činností *„o níž již bylo v její prospěch pravomocně rozhodnuto“*. Stěžovatelka považuje článek za úmyslně tendenční již proto, že zbytečně znovu otevírá uzavřenou kauzu a navíc obsahuje citát znalce, kterému veřejnost věří více než Policii. Ani věta, jíž je citace uvozena (*„znalec si za posudkem stojí“*) není zcela neutrální. Skutečnost, že článek vyznívá v její neprospěch a zasahuje do jejích ústavně garantovaných práv, dokumentuje i nenávistná a urážlivá diskuse pod tímto článkem.

Vrchní a Nejvyšší soud však těmto aspektům případu nepřiznaly dostatečnou váhu a rozhodly protiústavně v její neprospěch.

II. Splnění podmínek řízení

[4.] Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 *a contrario* zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o Ústavním soudu“), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje i ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

III. Vyjádření účastníků a vedlejší účastnice řízení

[5.] Vrchní soud v Praze vyjádřil své přesvědčení, že ústavní stížnost není důvodná a pouze odkázal na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí.

[6.] Nejvyšší soud ve svém vyjádření konstatoval, že podle jeho názoru nedošlo k dotčení základních práv stěžovatelky a rovněž jen odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

[7.] Vedlejší účastnice navrhl, aby ústavní stížnost byla odmítnuta. K tvrzení, že stěžovatelka byla poškozena příspěvkem v diskusi pod článkem, uvedla vedlejší účastnice, že za ně nemůže nést odpovědnost. Pakliže by se obsah některých příspěvků přičil kodexu provozovatele webu, může jej provozovatel na základě žádosti dotčené osoby stáhnout; o nic takového však stěžovatelka nepožádala. Dále vedlejší účastnice konstatovala, že citaci názoru znalce (třetí osoby) v článku nelze vnímat jako zpochybňování správnosti rozhodnutí Policie o odložení věci. Argument, podle něhož „veřejnost“ věří spíš znalci než Policii, není ničím objektivně podložen.

[8.] Stěžovatelka svého práva repliky nevyužila, ač k tomu byla Ústavním soudem vyzvána.

IV. Podstatný obsah spisu

[9.] K posouzení ústavní stížnosti si Ústavní soud vyžádal spis Městského soudu v Praze sp. zn. 31 C 34/20012.

[10.] Na stránkách www.ihned.cz byl dne 2. 4. 2009 zveřejněn článek s názvem „Exporadkyně Ratha chce 150 milionů kvůli úplatkářskému videu“ (dále jen „předmětný článek“), v němž bylo mimo jiné uvedeno, „že Policie sice také vyšetřovala, zda se při vydávání časopisu pro Komoru žalobkyně neobohatila (komoře měla odvádět polovinu zisku; podle posudku, který vypracoval pro Policii a nové vedení komory znalec, přitom zatajila několik milionů příjmu), policie ale nakonec tuto část odložila. Klimovičová tvrdí, že posudek byl zmanipulován a na jeho autora podala trestní oznámení, a uvádí ‚Kdybych opravdu komoře něco zpronevěřila, tak už bych seděla.‘ Rudolf Doucha ze znalecké kanceláře Vox Consult, který na posudku pracoval, si za ním stojí a říká ‚Byla tam pochybení za asi pět milionů‘.“

[11.] Stěžovatelka se cítila být tímto článkem, zejména pak výrokem „Byla tam pochybení za asi pět milionů“, zkrácena na svých osobnostních právech, a proto na provozovatele webu (vedlejší účastnici) podala žalobu na ochranu osobnosti. Městský soud v Praze (dále též „soud prvního stupně“) v řízení zahájeném na základě této žaloby vydal rozsudek ze dne 23. listopadu 2012, č.j. 31 C 34/2012–73; výrokem I. uložil žalované uveřejnit po dobu jednoho měsíce na stránkách www.ihned.cz omluvu ve znění: „Provozovatel tohoto serveru se omlouvá MUDr. Evě Klimovičové za výrok ‚Byla tam pochybení za asi pět milionů‘“

uverejňený dne 2. 4. 2009 v článku „Exporadkyně Ratha chce 150 milionů kvůli úplatkářskému videu“ v kontextu s informacemi o vydávání časopisu České lékařské komory.“ Výrokem II. uložil vedlejší účastníci zaplatit stěžovatelce částku 100.000,- Kč na náhradu nemajetkové újmy, výrokem III. zamítl žalobu ve zbývající částce 100.000,- Kč a výrokem IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[12.] Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že usnesením Policie ze dne 15. 5. 2007, ČTS: OKFK-44/1-C-2006, byla odložena trestní věc podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry proti stěžovatelce. Z tohoto usnesení dle soudu prvního stupně mimo jiné vyplynulo, že závěry znaleckého posudku společnosti VOX CONSULT, s. r. o. byly nepřesné, založené na nedostatečných informacích a podkladech, což ostatně ve svědecké výpovědi uznal i znalec Rudolf Doucha. Dne 9. 11. 2006 byl uveřejněn v časopise EURO č. 46/2006 a na stránkách www.euro.c15.cz článek s názvem „Neznalecký posudek“, ve kterém bylo poukazováno na vady výše uvedeného znaleckého posudku.

[13.] Soud prvního stupně uzavřel, že vedlejší účastnice v předmětném článku předložila veřejnosti většinou pravdivé informace o soudním řízení se stěžovatelkou. Článek však obsahoval nepravdivé sdělení o tom, že i když stěžovatelka byla zproštěna obžaloby pro trestnou činnost, přesto se dopustila „pochybení“ v řádu milionů korun. Vedlejší účastnice (resp. její redaktor) přitom již v době zveřejnění článku věděl, že trestní věc byla odložena a měl k dispozici informace o problematice povaze posudku. Zároveň soud konstatoval, že vydavatel se nemůže zprostit své odpovědnosti za zásah do práva na ochranu osobnosti fyzické osoby poukazem na to, že autorem difamujících výroků je osoba odlišná od něj. Předmětný článek se na stránkách vedlejší účastnice www.ihned.cz nacházel ještě v době řízení před soudem prvního stupně, a to včetně diskuse čtenářů k tomuto článku, přičemž v diskusi se objevují hanlivé obraty na adresu stěžovatelky. Na druhé straně soud přihlédl k tomu, že vedlejší účastnice dala stěžovatelce možnost se k předmětnému výroku vyjádřit a její vyjádření zveřejnila. Vzhledem k těmto skutečnostem považoval soud prvního stupně za přiměřené v projednávané věci přiznání omluvy v rozsahu uvedeném ve výroku I. a současně vzhledem k tomu, že čest stěžovatelky a její vážnost ve společnosti byly vystaveny neoprávněnému a hrubému útoku na široce sledovaných internetových stránkách celostátního deníku, přiznal jí i náhradu nemajetkové újmy ve výši 100.000 Kč.

[14.] K odvolání vedlejší účastnice Vrchní soud v Praze napadeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění provedených soudem prvního stupně. Na rozdíl od něj však neshledal neoprávněný zásah do osobnostních práv stěžovatelky. Přihlédl k celkovému kontextu předmětného článku, ve kterém se pojednává především o žalobě podané stěžovatelkou v souvislosti s nahrávkou o jejím možném korupčním jednání, a kde je obsažen také předmětný výrok. Odvolací soud sice přitakal stěžovatelce v tom směru, že předmětný výrok byl – vzhledem k tomu, o čem článek informoval – již nadbytečný; zároveň však konstatoval, že ostatní informace v článku byly pravdivé. Konkrétně uznal pravdivost informací o tom, že stěžovatelka byla vyšetřována, že trestní věc byla odložena, že v něm stěžovatelka tvrdí, že posudek byl zmanipulován a že na jeho autora podala trestní oznámení. Zmíněno bylo i sdělení stěžovatelky k věci. Článek proto odvolací soud považoval za vyvážený a uzavřel, že se nejednalo o neoprávněný zásah do osobnostních práv stěžovatelky.

[15.] Následné dovolání stěžovatelky bylo v záhlaví označeným usnesením Nejvyšším soudem odmítnuto jako nepřípustné.

V. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

[16.] Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je v řízení o ústavní stížnosti jen ochrana ústavnosti a nikoliv zákonnosti [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“)]. Ústavní soud není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody, protože základní práva a svobody vymezují nejen rámec normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámec jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Interpretace zákonných a podzákonných právních norem, která nešetří základní práva v co nejvyšší míře, při současném dodržení účelu aplikovaných právních norem, anebo interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak znamenají porušení základního práva či svobody.

V. a) *Východiska přístupu Ústavního soudu k posouzení kolize mezi svobodou projevu a osobnostními právy*

[17.] V nyní posuzovaném případě, ač jde v rovině podústavního práva o občanskoprávní spor na ochranu osobnosti, nepochybně dochází též ke střetu dvou subjektivních ústavních práv, a to svobody projevu zaručené čl. 17 Listiny, a práva na ochranu osobnostních práv podle čl. 10 odst. 1 Listiny. Svobodou projevu přitom argumentuje vedlejší účastnice a ochranou osobnosti stěžovatelka.

[18.] Ústavní soud setrvale judikuje, že funkcí soudů a justice obecně je poskytovat ochranu právům jednotlivce (čl. 90 věta první Ústavy), v demokratickém právním státě založeném na úctě k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 odst. 1 Ústavy) pak i ochranu základním právům a svobodám (čl. 4 Ústavy). Ne vždy jsou všechna základní práva přímo vykonatelná a působí vůči jednotlivci bezprostředně. V některých případech působí pouze zprostředkovaně skrze jednotlivé normy podústavního práva tak, že se uplatňují při jeho interpretaci a aplikaci. Tak je tomu ve vztazích horizontálních, tedy ve vztazích, které nejsou založeny na nadřízenosti a podřízenosti, tj. ve vztazích, v nichž jsou si jejich účastníci rovni. Proto při výkladu či aplikaci podústavního práva na takové vztahy jsou soudy povinny toto uplatnění ústavně zaručených práv a svobod pečlivě vážit a brát v potaz tak, aby současně dostály své povinnosti poskytovat ochranu jak právům v rovině podústavního práva, tak právům základním [viz např. náleze ze dne sp. zn. I. ÚS 185/04, ze dne 14. 7. 2004 (N 94/34 SbNU 19); veškerá judikatura Ústavního soudu je dostupná rovněž na <http://nalus.usoud.cz>]. Ústavní soud též konstantně zdůrazňuje povinnost státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod [srov. kupř. náleze sp. zn. III. ÚS 139/98 ze dne 24. 9. 1998 (N 106/12 SbNU 93)], z čehož vyplývá pro obecné soudy povinnost interpretovat jednotlivá ustanovení podústavního práva z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně zaručených práv a svobod. Ústavní soud zasáhne do rozhodovací činnosti obecných soudů a bude chránit základní práva, „pokud se obecné soudy dopustily omylu při hodnocení významu základního práva nebo svobody. Obecně: čím závažnější zásah obecného soudu do určitého práva, tím důkladnější přezkum rozhodnutí obecného soudu Ústavním soudem“ [srov. náleze sp. zn. I. ÚS 367/03 ze dne 15. 3. 2005, N 57/36 SbNU 605)].

[19.] Obecné soudy proto byly v nyní projednávaném případě konfrontovány s nutností posoudit spor na ochranu osobnosti též optikou kolidujících ústavních subjektivních práv stěžovatelky na straně jedné (ochrana osobní cti a důstojnosti) a vedlejší účastnice na straně druhé (svoboda projevu). Význam každého z kolidujících ústavních práv je pak determinován skutkovými okolnostmi případu a k nim se pojící judikaturou Ústavního soudu, popř. Evropského soudu pro lidská práva, v jejichž rozhodovací činnosti již byla kolize svobody projevu a osobnostních práv opakovaně řešena.

[20.] V nálezu ze dne 3. 2. 2015 sp. zn. II. ÚS 2051/14 abstrahoval Ústavní soud ze své relevantní judikatury i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva následující obecná východiska pro nalezení spravedlivé rovnováhy v případě konkrétní kolize mezi svobodou projevu a ochranou osobnostních práv. Při řešení této kolize musí být brána v potaz zejména 1) *povaha výroku* (tj. zda jde o skutkové tvrzení či o hodnotový soud), 2) *obsah výroku* (např. zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3) *forma výroku* (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní či dokonce vulgární), 4) *postavení kritizované osoby* (např. zda jde o osobu veřejně činnou či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou – typicky „hvězdy či hvězdičky showbyznisu“), 5) *zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry této kritizované osoby*, 6) *chování kritizované osoby* (např. zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se posléze ke kritice postavila), 7) *kdo výrok pronáší* (např. zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.) a konečně, 8) *kdy tak učiní* (tzn. např. jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil). Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi, ovšem jejich relativní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Zároveň Ústavní soud zdůrazňuje, že tento výčet relevantních faktorů není taxativní; v úvahu musí být vždy vzat celkový kontext věci a ve specifických případech mohou být významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě zmíněných kategorií zařadit.

V. b) Aplikace těchto východisek na nyní projednávanou věc

[21.] Relevantní část předmětného výroku [„(...) *Policie sice také vyšetřovala, zda se při vydávání časopisu pro Komoru žalobkyně neobohatila (komoře měla odvádět polovinu zisku; podle posudku, který vypracoval pro Policii a nové vedení komory znalec, přitom zatajila několik milionů příjmu), policie ale nakonec tuto část odložila. Klimovičová tvrdí, že posudek byl zmanipulován a na jeho autora podala trestní oznámení, a uvádí ‚Kdybych opravdu komoře něco zpronevěřila, tak už bych seděla.‘ Rudolf Doucha ze znalecké kanceláře Vox Consult, který na posudku pracoval, si za ním stojí a říká ‚Byla tam pochybení za asi pět milionů.‘*“] je již s ohledem na žánr článku (v podstatě se jedná o zprávu) skutkovým tvrzením. Jak plyne z již citovaného nálezu sp. zn. II. ÚS 2051/14, podmínkou oprávněnosti takového výroku způsobilého zasáhnout do osobnostních práv dotčené osoby je zásadně jeho pravdivost. Ústavní soud se nicméně ztotožňuje s hodnocením provedeným Vrchním soudem v Praze, podle něhož jsou informace v článku obsažené pravdivé.

[22.] Jak totiž vyplynulo z provedení dokazování a z jeho hodnocení obecnými soudy, pravdivá je i informace o tom, že znalec Rudolf Doucha si stále stojí za závěry znaleckého posudku. Ačkoliv sám Rudolf Doucha ve své výpovědi před soudem prvního stupně popíral, že by takové tvrzení v rozhovoru s novinářem Markem Pokorným pronesl, dospěl tento soud ke skutkovému závěru, že proneseno bylo. Tento svůj závěr opřel o několik argumentů (srov. č. l. 76–77). V první řadě zdůraznil, že svědek Pokorný (autor předmětného článku) vypovídal věrohodně a konzistentně (na své výpovědi setrval i v konfrontaci s Rudolfem Douchou), o čemž ostatně svědčí i doložené poznámky, na jejichž základě byl článek napsán a v nichž je uvedeno telefonní číslo R. Douchy stejně jako rozporovaný výrok. Městský soud přihlédl rovněž k tomu, že svědek Pokorný neměl žádný důvod, pro který by si měl předmětný výrok znalce vymyslet, zejména i proto, že tento výrok pro článek nebyl stěžejní. Naopak výpověď Rudolfa Douchy (i ve světle skutečnosti, že svou výpověď při konfrontaci změnil), vyhodnotil soud prvního stupně jako nevěrohodnou a nepřesvědčivou. Přihlédl i k existenci zřejmých motivů, jež mohly znalce Rudolfa Douchu vést k popření skutečnosti, že předmětné tvrzení skutečně pronesl; v tomto kontextu zmínil soud prvního stupně např. to, že tímto tvrzením

mohla být porušena znalcova povinnost mlčenlivosti či to, že proti němu bylo v souvislosti s předmětným výrokem vedeno soudní řízení.

[23.] Proti tomuto hodnocení skutkového stavu ze strany soudu prvního stupně přitom stěžovatelka v ústavní stížnosti nijak nebrojila a ani Ústavní soud sám, veden zásadou, podle níž mu nepřísluší přehodnocovat dokazování prováděné obecnými soudy, nemá důvod toto hodnocení (jakož ani akceptaci tohoto postupu ze strany soudu odvolacího a soudu dovolacího) z ústavněprávních hledisek jakkoliv zpochybňovat. Je to totiž právě nalézací soud, který je nejlépe schopen (a zároveň povolán) posuzovat hodnověrnost před ním bezprostředně provedených důkazů a z těchto důkazů pak vyvodit odpovídající skutkové závěry.

[24.] Uvedené přirozeně neznamená, že je pravdivé i samotné tvrzení znalce, že „*tam pochybení za asi pět milionů*“ skutečně „*byla*“. Toto tvrzení ovšem nelze bez dalšího přičítat k tíži vedlejší účastníci. V této souvislosti je totiž klíčové, že předmětné tvrzení třetí osoby bylo vedlejší účastníci zasazeno v určitém kontextu (tj. vedle informace o tom, že Policie věc odložila a otištěno zde bylo rovněž vyjádření MUDr. Klimovičové, v němž označila posudek za zmanipulovaný a že na jeho autora podala trestní oznámení), a také, že vedlejší účastnice prezentuje toto tvrzení toliko jako osobní názor znalce Rudolfa Douchy (arg. „*si za ním stojí*“). Proto – byť přitakává i závěru Vrchního soudu v Praze, podle něhož bylo uvedení této informace v kontextu článku nadbytečné – považuje Ústavní soud předmětný článek (včetně předmětné informace) za vyvážený a pravdivý.

[25.] Jakkoliv totiž Ústavní soud nepochybně odpovídá za uveřejnění i tzv. převzatých tvrzení [k tomu bližší viz např. náleží sp. zn. III. ÚS 73/02 ze dne 17. 2. 2004 (N 21/32 SbNU 193)], je třeba v nyní projednávaném případě vycházet z toho, že názor R. Douchy nebyl v předmětném textu uveden jako názor „nahodilý třetí osoby“, nýbrž jako názor člověka, který o dané věci musel mít dostatečné a relevantní informace, neboť se jakožto odborník v daném oboru přímo podílel na vypracování znaleckého posudku. Od novináře, který byl samozřejmě laikem a nikoliv specialistou na danou oblast a který neměl a v konečném důsledku ani neměl mít ambici informovat čtenáře o odborných záležitostech, jelikož daný článek byl určen pro nejširší okruh čtenářů a nikoliv pro odborníky, proto nelze důvodně očekávat, že jím poskytované informace a jejich celkové vyznění bude zcela přesné či dokonce objektivní. Takovéto požadavky kladené na média by totiž byly v konečném důsledku značně nereálné. Za podstatné v nyní projednávané věci proto Ústavní soud pokládá především skutečnost, že se novinář nespokojil pouze s informací ohledně závěru sporného znaleckého posudku, nýbrž že znalece R. Douchu následně i oslovil, znovu se jej na tento posudek dotázal a tím, že jeho odpověď publikoval, proto nepochybil. Z celkových popsání okolností tohoto případu je totiž zcela zřejmé, že důvodem zveřejnění názoru R. Douchy ze strany novináře nebyla samoučelná a nepodložená skandalizace MUDr. Klimovičové, nýbrž že jeho publikováním došlo přiměřeným způsobem k informování veřejnosti, a to zcela v intencích judikatorních závěrů, plynoucích např. z cit. náleží sp. zn. III. ÚS 73/02, anebo z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 214/2000 (in: www.nsoud.cz).

[26.] Ve prospěch závěru, podle něhož předmětným výrokem nedošlo k neoprávněnému zásahu, hovoří i celá řada dalších shora zmíněných relevantních faktorů. Článek informuje o věci obecného významu, stěžovatelka byla osobou veřejně činnou v relativně významném postavení (poradkyně ministra), předmětné tvrzení je z hlediska formy korektní a vyvážené (nikoliv přehnaně expresivní či snad dokonce vulgární) a nedotýká se soukromého života stěžovatelky.

[27.] Po vedlejší účastníci – podnikatelce v oblasti médií – je přirozeně možno požadovat zvýšenou míru profesionální péče, pokud jde o prezentaci informací způsobilých zasáhnout

do osobnostních práv jednotlivce. Této povinnosti však – jak plyne již ze shora uvedeného – vedlejší účastnice v zásadě dostala. Informace v článku, včetně informace o „*pochybení asi za pět milionů*“, byly předloženy ve vyváženém kontextu a stěžovatelce byl dán dostatečný prostor, aby se k věci vyjádřila.

[28.] Ústavní soud rovněž zdůrazňuje, že vedlejší účastníci (v předcházejícím řízení před obecnými soudy žalované) nelze přičítat k tíži, jak je (pravdivý a v zásadě vyvážený) článek hodnocen veřejností, či dokonce to, že veřejnost dle stěžovatelky obecně více důvěřuje znalcům než Policii. Pakliže by stěžovatelka měla za to, že k zásahu do jejích osobnostních práv došlo právě v rámci diskuse pod článkem, mohla vedlejší účastnici požádat o stažení (smazání) takového příspěvku. Jak však plyne z obsahu spisu (i z vyjádření vedlejší účastnice, které stěžovatelka nerozporovala), o nic takového stěžovatelka nepožádala.

[29.] Ústavní soud tedy uzavírá, že rozhodnutí obecných soudů jsou ústavně souladná a nedošlo jimi k porušení práva stěžovatelky na lidskou důstojnost a osobní čest ve smyslu čl. 10 odst. 1 Listiny. Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud ústavní stížnost zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona Ústavním soudem.

[30.] Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudě).

P o u č e n í : Proti rozhodnutí Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2015

Radovan Suchánek
předseda senátu